

at Sæsonarbejdet egentlig er en unaturlig Ting. Det er en Udvækst paa Frikonkurrencen i Samfundet, dette, at man opfører Arbejdet til at skulle udføres paa visse bestemte Tider uden Hensyn til, at det meget godt kunde udføres noget mere jævnt fordelt. Selvfølgelig er der noget Sæsonarbejde, som er naturligt og som maa udføres stødvis. Man kan ikke mure eller bygge Huse, naar det fryser, eller naar Temperaturen gaar ned under visse Grader, man kan ikke udføre Landbrugsarbejder, uden naar Aarstiderne tillade det, men man kan saa udmærket godt udføre Konfektionsarbejde og ogsaa godt lave Sukkerstads, endog flere Maaneder før, det skal bruges, men den Omstændighed, at man har faaet Adgang til at benytte saa mange Arbejdere, idet der er Overflod af Arbejdskraft, og at der ingen Begrænsning er for den Tid, i hvilken man kan anvende Arbejderne, gør naturligvis, at Spekulanterne ikke anlægge Kapital i de Ting, før lige naar de kunne sælge dem. De tage ikke tilstrækkeligt Hensyn til, at Arbejderne i den Tid overanstreges, eller at der uden for den Tid er store Arbejdsmasser, der ingen Adgang have til at erhverve saa meget, at de kunne føre en ordentlig Tilværelse. Jeg tror, at man vilde gøre meget godt i mange Retninger og ogsaa noget, hvorved Erhvervsforholdene bleve lidt sundere, hvis man var i Stand til i nogen Grad at hemme det overhaandtagende Sæsonarbejde.

Med Hensyn til § 6 skal jeg sige, at jeg finder den Bestemmelse, som giver Indenrigsministeren en meget vid Myndighed til Indskrænkning i Anvendelsen af Børn og unge Mennesker i særlig sundhedsfarlige Erhverv for at være rigtig. Jeg tror blot ikke, at denne Bestemmelse tidligere har været meget benyttet. Det er jo muligt, at hvis vi længe skulde beholde den nuværende højtærede Indenrigsminister i denne Stilling, vil han i større Udstrækning benytte sig af Bestemmelsen, som jo i alt væsentligt er gaaet over fra den gældende Lov. — Ved § 7 skal jeg ikke opholde mig, da ærede foregaaende Talere have beskæftiget sig med den, og jeg skal sige, at jeg i det store og hele tror, at det vil være rigtigt at gaa den Vej, som blev foreslaaet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen), hellere at gøre Tiden lidt længere, i alt Fald bestemt at fastsætte en Tid efter Nedkomsten, fordi det er praktisk umuligt at bestemme noget om Tiden før Nedkomsten. Man ved desuden ikke rigtig, hvad der skal ske,

hvis en Arbejderske, der skal føde, arbejder paa en Tid, der ligger for nær ved hendes Nedkomst, man ved ikke, om hun skulde straffes, fordi hun havde fortsat Arbejdet, eller om Arbejdsherren skulde straffes, fordi han ikke har været, hvad han ofte ikke kunde være, bekendt med de virkelige Forhold. Her er vistnok en Vanskelighed til Stede, som man ikke let kommer ud over, og man maa derfor hellere indskrænke sig til at sige, hvor lang Tid saadanne Kvinder skulle være fri efter Nedkomsten. Vil man gaa den Vej, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds antydede, tror jeg, at man, foruden at spørge om Moderens Sundhedstilstand ogsaa maa spørge om Barnets Tilstand, thi deri har det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds sikkert Ret, at det her i lige saa høj Grad drejer sig om Barnet som om Moderen.

Den Indvending mod Lovforslaget er sikkert vel begrundet, at Lovforslagets Paragraffer — der er maaske fra den ærede Indenrigsministers Side en vis bestemt Hensigt dermed — ere fordelte paa en lidt ejendommelig Maade, idet der mellem Bestemmelserne vedrørende Arbejdernes Personer, Arbejdstid o. s. v. findes Bestemmelser vedrørende Arbejdsstedet og særlige Forhold der. Med Hensyn til de Bestemmelser, hvor der er Tale om at værne Arbejdernes Sikkerhed og Sædelighed paa Arbejdsstedet, vil jeg bemærke, at de lide alle sammen af den Mangel, at det gerne hedder: saa vidt Arbejdets Beskaffenhed og Pladsen tillader det. Det er en Mangel ved den bestaaende Lov, det er derved, at denne Lov er bleven i høj Grad illusorisk paa dette Omraade, idet der for Fabrikinspektionen ikke har været nogen virkelig Adgang til med Loven i Haanden at gribe ind lige over for slette Lokaler. Saa længe man bliver staaende ved saa vage Udtryk, som der her er brugt i Loven, og saa længe man bliver staaende ved, at de Forandringer, som skulle træffes, kun skulle træffes ved Indretning af ny eller Omdannelse af ældre Arbejdssteder, vil Loven ikke kunne komme til paa dette Punkt at gøre den Gavn, som den burde og skulde gøre. Man kunde snarere sige, at den paa et enkelt Punkt kunde gøre Skade, og det er jo sikkert ikke Meningen. Naar det hedder i § 14, hvori der i øvrigt findes mange gode og fortræffelige Bestemmelser, at „Arbejdslokalerne ikke maa overfyldes med Arbejdere, i hvilken Henseende det ved Indretningen af ny eller Omdannelse af